

РЕШЕНИЕ

№ 5858

гр. София, 05.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в
публично заседание на 04.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7684** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място] подадена чрез процесуалния му представител юрисконсулт И. против решение № 477/12/25.07.2012 г. на Комисията за защита на личните данни. Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт като постановен в нарушение на материалноправните норми на ЗЗЛД, нарушение на административно производствените и в противоречие с целта на закона. Твърди се, че не са били извършвани действия по цялостно или частично пренасяне на лични данни по смисъла на § 1, т.5 от ДР на ЗЗЛД, отделно в решението си КЗЛД не е обсъдила конкретно нарушение на ЗЗЛД от жалбоподателя. В съдебно заседание жалбата се поддържа от юрисконсулт И., която моли да бъде отменено процесното решение по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Ц. Б. Ч. - А. оспорва жалбата по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмен отговор.

Жалбата е допустима като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по

същество, жалбата е и основателна.

Производството пред административния орган е образувано по жалба на Ц. Б. Ч. - А. с твърдения за нарушения на ЗЗЛД от страна на банка [фирма], изразяващи се в получаване на данни за трето лице от банката (в случая съпруга на жалбоподателя), което няма отношение към случая.

По преписката е установено, че на 25.01.2012 г. при посещение на офис на [фирма] в [населено място] с цел известяване на банката за промяната в имената на Ц. Б. Ч. – А. във връзка със сключен от нея граждански брак, същата е представила личната си карта, но е уведомена, че промяна в базата – данни може да се извърши само след представяне на удостоверение за граждански брак. Ц. Б. Ч. – А. провежда среща със служител на банката, представил се за мениджър, който потвърждава наличието на подобно изискване, разяснявайки, че то е заложено в чл. 8, ал.2 от Указание ВНУ-11-00-07-0025/03.09.2011 г. От изложеното в писмо изх. № 08-00-01-2153/23.02.2012 г. на [фирма], се потвърждава изложеното в жалбата на ЗС и се установява, че г-н А. е запитал дали, за да се направи нужната промяна, представянето на Акт за граждански брак може да бъде заменено чрез предоставяне на удостоверение за идентичност на имената, като отговорът на банката е бил положителен. От същото се установява, че на 31.01.2012 г. клиентката е посетила офиса и след представяне на Акт за сключен граждански брак промяната във фамилното ѝ име е било успешно отразена в информационните масиви на банката, като в същите са отразени вида, датата и номера на представения документ. Видно от представеното по делото извлечение от правила за влогове и сметки на физически лица на [фирма], чл. 8, ал.2 от същите предвижда, че „при различие между документа за самоличност и тези в документа за влог, титулярът трябва да представи документ за идентичност на имената, издаден от органа направил промяната. В документа за влог се отразяват промяната в имената и основанието, а в информационната система на банката – промяната в имената, номер, дата и вид на документа, удостоверяващ промяната в имената на клиента. Копие от документа, удостоверяващ идентичността на имената се прилага към документите за дневна отчетност към датата на извършване на промяната, освен ако документът съдържа лични данни на трети лица. Това допълнение на чл. 8, ал.2 от Правилата за влоговете и сметките на физически лица е извършено с Указание ВНУ-11-00-07-0025/03.09.2011 г.

При така установените данни КЗЛД е направила извод за основателност на жалбата тъй като е възприето становището, че документа, удостоверяващ промените в имената на физическото лице е личната карта. Всяка настъпила промяна бива отразявана в този документ и основанието за настъпването ѝ не следва да бъде обект на интерес от страна на администратора на лични данни, какъвто в случая се явява банката. Прието е, че при възникване на съмнение у администратора, той би могъл да изисква декларация за идентичност от която да личи, че лицето с различни имена е едно и също.

По тези съображения комисията е уважила жалбата и е издала задължително предписание на „Б. ДСК” в съответствие с изпълнение на задълженията, вменени ѝ от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) и ППЗМИП, да осъществява идентификация на клиентите си чрез представяне на официален документ за самоличност и при различие между имената в документа за самоличност и тези в банковите документи да не изисква документите и актовете, въз основа на които е

настъпила промяната в имената.

Обжалваното решение е незаконосъобразно.

Оспореното решение е постановено от компетентния орган. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица. Спазени са и изискването за форма и административнопроизводствените правила - решението е постановено в писмена форма, след разглеждане на жалбата по същество в открито заседание съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и нейната администрация и е прието с мнозинство от членовете на административния орган (чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД), като двама от членовете са изразили особено мнение, вписано в обжалваното решение.

С оглед на нормата на чл. 3, ал. 1 от ЗЗЛД, администратор на лични данни е всяко физическо или юридическо лице, както и орган на държавната власт или на местното самоуправление, който сам или съвместно с друго лице определя целите и средствата за обработване на личните данни, Жалбоподателят е "администратор на лични данни" по смисъла на цитираната разпоредба. Като такъв жалбоподателят [фирма] има задължение да обработва личните данни на физическите лица в случаите когато това е допустимо при наличие на поне една от посочените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД предпоставки и в съответствие с изискванията на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД. В разглеждания случай КЗЛД не е обсъдила дали в случая са налице лични данни по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД. Видът, датата и номерът на акта за сключен граждански брак, които са вписани в системата на банката, не са лични данни по смисъла на чл. 2 от ЗЗЛД. Видно от съдържанието на правилата на банката и доказателствата събрани по делото, именно това са данните които се регистрират в системата. Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД, личните данни трябва да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели. Понятието "обработване на лични данни" е дефинирано в § 1, т. 1 от Допълнителната разпоредба на ЗЗЛД и представлява действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване, а "предоставянето на лични данни" е дефинирано в т. 5 от същата разпоредба, като представлява действия по цялостното или частично пренасяне на лични данни от един администратор на лични данни към друг или към трето лице на територията на страната или извън нея. В случая не е осъществена нито една от посочените хипотези.

Административният орган не е изложил фактически и правни основания за нарушаване на нормите на ЗЗЛД. Изложеното възпрепятства настоящата съдебна инстанция да извърши проверка на акта и е достатъчно основание за отмяна на същия само на това основание.

За пълнота следва да бъде отбелязано, че превенцията при използването на финансовата система за целите на изпирането на пари се постига чрез мерки, установени в закона и задължителни за неговите адресати. Такова задължение е предвидено в чл. 4, ал.1 от ЗМИП, съгласно който при установяване на търговски отношения със своите клиенти, банките, в качеството им на кредитни институции, са

задължени да ги идентифицират чрез представяне на официален документ за самоличност. С оглед избягването на грешки при идентификацията, ЗМИП допуска и възможност за проверка въз основа на допълнителни документи (чл. 3, ал.1, т.1 от ЗМИП във връзка с чл. 1, ал.2 от ППЗМИП). Съгласно чл. 9, ал.2 от ППЗМИП при промяна на обстоятелствата, свързани с идентификацията, физическите лица уведомяват за това лицата по чл. 3, ал.2 и 3 от ЗМИП като представят съответните удостоверителни документи. КЗЛД е приела, че такъв документ е личната карта. Съгласно чл. 3, ал.1 във връзка с чл. 13, ал.1 от Закона за българските лични документи, чрез съдържащите се в нея данни личната карта удостоверява самоличността, а при необходимост и гражданството на лицето. Личната карта не е документ удостоверяващ промяната в имената на лицето, тъй като в нея фигурира новото име, но не и старото за да се удостовери промяната. В случая такъв документ е бил акта за граждански брак или удостоверението за идентичност на имената издадено от съответната община. В зависимост от конкретния случай този „удостоверителен документ” може да бъде различен. По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че вътрешните правила на банката са разписани в съответствие със ЗМИП и ППЗМИП.

С оглед на изложеното настоящият състав намира, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено в нарушение на материалноправните норми на ЗЗЛД, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК на жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски в размер на 150 лева юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд София град, II отделение, 36 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 477/12 от 25.07.2012 г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни, [населено място] да заплати на [фирма], със седалище и адрес на управление [населено място] сумата от 150 (сто и петдесет) лева разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: